

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 35 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 13-14.

1. aug. 1941.

13. årgang.

Fra belgisk Congo.

Kjære misjonsvenner!

— For hver den som ber, han får.
Luk. 11, 10.

Det er så underlig å skrive brev etter brev og aldri få et ord igjen, men både dere og jeg vet jo, at det naturlig må være forstyrrelser i postgangen i denne tid. Muligens dere heller ikke har fått mine brever, som er sendt regelmessig med hver post.

Vennebrev til hr. Arnt Andersen, og med hver post brev til søstrene som jeg jo først og fremst står i gjeld til på alle måter, en ting jeg forresten føler overfor alle venner i Congomisjonen både av små og store grupper i Oslo, Moss og Drammen, og det er meg en glede å holde de små forpliktelser som ble oss pålagt av styret heime før vi reiste, og hvorfor skulle det ikke være så?

Alle dere kjære venner har kjent deres forpliktelser og gitt både med hånd og hjerte, og kanskje ikke latt den høyre hånd vite hva den venstre gjør når dere gir til denne store sak.

Ja — bare noen dager her nede ved stasjonen å få se arbeidet som nedlegges hos disse svarte, se dåpsklassen av alle disse blie, gode småguttene (vi glømmer dem som ikke er gode) — (dem er dere forresten

ikke fri for heime heller). Se hvordan Christiansen oppbyrder all viljekraft og hvordan han likevel somme ganger liksom vil bukke under. — Høre ham predike og minne dem, som en Paulus til alle tider — og se at han aldri taper troen på, at det skal lykkes — det ville være stor lønn for eders arbeid å få se alt dette.

Ja — når dere fikk se Gudshuset vårt, som nå er meget langt framskredet, å hvor dere skulle ville be, ja, rope til Gud at arbeidet måtte storlig lykkes.

Tiden er så kort, så kort, og Satans makt er så stor, han vet at han har liten tid, men det er om å gjøre for oss å fullføre den gjerning Jesus har sendt oss å gjøre.

Og vi vil være tro. Jesus sa: «Har de hatet meg vil de og hate eder.» Vi er ikke lovet at vi ikke skal møte motgang, men Jesus selv vil være med, selv om det blir ildovnen. Det er ingenting som smaker mindre for kjødet en lidelse, men det er vel heller intet herligere på denne jord enn å vite at man har delaktighet i Kristi ledelser, få smake Hans lidelses-samfunn og få kjempe mot satans makt i form av usannhet, lathet og synd i alle dens former.

Ordet sier: «Jeg vet hvor du bor, der hvor satan har sin trone,» og når han vet det og går med og forblir hos oss, så vil vi ikke frykte eller se oss engstelig om; for han er vår Gud.

Vi har fått regntiden igjen, med lyn og torden og den fuktige varmen som tar så sterkt på en nordboer. Tørketiden har vært fin for meg, med litt vind og tørr luft. Forøvrigt tåler jeg ved Guds nåde alle «tider» godt og trives utmerket i alle måter.

Synes nå etterat jeg ingen større

språkvanskelighet har, at jeg har vært her bestandig. Heimplengsel er luksus her, som i Belgien.

Igår fløy det et fly over her, det er nesten som å ha besøk, jeg syntes jeg kjente dem som var i maskinen, de var vel etter all sannsynlighet hvite menn. Det skulle vært fint om de hadde landet på plassen her, vi skulle med glede bydt av det vi har og utvist all tenkelig elskverdighet.

For mitt vedkommende trives jeg og har det godt, men br. Christiansen skulle absolutt bort en tid fra alle plikter og arbeid. Men hva kan man gjøre, når veiene er stengt som nå.

Ruth Christiansen hadde allerede gjort seg istand for å reise heim til Norge, men så kom de uhyggelige etterretningene, og nå hviler hun et annet sted i nærheten foreløpig. Fra henne får vi de siste nyheter, som er ukegamle når de kommer oss ihende.

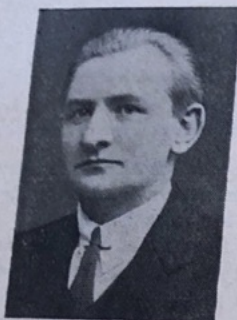
De er jo så triste i all sin gru og jeg tenker meget på alle mine og ellers på alle kjære og kjente. Det er fryktelig å være i uvisshet om alt.

Endelig med siste post kom meddelelse om at pengene til oss alle, som sekretæren hadde sendt sist i mars var ankommet. Det var en stor gled. En hjertelig takk til dere allesammen og til hver især. Vi skal høste i sin tid såframt vi ikke går trett, dette gjelder oss alle. Der er nok av det som vil trette en i gjerningen, men Gud være takk som gir seier.

Igjen har vi hatt en stor dåps-handling. Det var 14 gutter og menn samt 6 kvinner. Vi hadde den store glede at noen fra det ladestedet som vi gikk iland på ved Kasia-floden, som heter Debaya, kom heropp og ville la seg døpe.

De ble først overhørt i 2 dager, og om lørdagskvelden, dagen før dåpen, kom de og ville tale i enrom med Christiansen. Det var småting de ville si ham og gjøre seg fri fra og

Misjonens stilling i lys av Bibelens forutsigelser.

Da William Carey, banebryteren for den moderne verdensmisjon, for 150 år siden framstilte seg for den engelske offentlighet, var det uten tvil med en sterk følelse av at han stod ved innledningen til et nytt avsnitt i verdensutviklingen.

Forventningen av Jesu annet komme hadde begynt å gjøre seg gjeldende, men for Carey var det klart at evangeliet først måtte forkynnes for alle folkeslag.

I de atten hundre år som hadde gått siden Jesu første komme var det bare Europas folk som hadde fått høre evangeliet. Nå var tiden kommet da de andre folkeslag også måtte få sin anledning, og Carey arbeidet lenge og ivrig for å få den tids kristne til å forstå dette. Det lykkedes også omsider og vi kjen-

Christiansen sa: Hadde de intet annet de ville bekjene så er de noen enstående mennesker. De ga også de beste inntrykk.

Det er en stor glede for oss at de mange troende i Dibaya samles og har gode møter. Jeg har ennå ikke fått vært der nede og besøkt dem. Evangelisten har hilsen med hver gang fra alle kvinnene, og sier at de venter svært på meg. Det er 2 dagsreiser hver vei, det er ikke brågjort å reise i Congo. Der er ikke tog og busser som heime.

Vi er også langt oppe i ødemar-ken. Sist søndag gikk Christiansen og jeg til nærmeste «negerlandsby», 1 times gang hver vei. Det var en mindre forsamling og vi fryktet det ble få tilhørere, men vi ble beskjemet. Barna, som var i flertall, sang

ner alle til hvilke herlige resultater dette har medført.

Et overblikk over stillingen på de forskjellige misjonsfelt idag vil imidlertid gi enhver — som i noen grad følger med — en like så sterk følelse av at det avsnitt, som da begynte, nå nærmer seg sin avslutning.

Er dette riktig — ja, da har vi heri et avgjørende bevis for at hele den nåværende tidsalders avslutning er nær forestående, for det kan ikke være tvil om at den store verdensmisjon danner det siste avsnitt av nådens husholdning.

Det kan ha sin betydning å betrakte endel av det som bibelen forutsier i denne forbindelse og sammenholde dette med historiens forløp.

I 1. Moseboks 9. kapitel leser vi: «Da sa han: Forbannet være Kanaan! Trælers træl skal han være for sine brødre.»

Så sa han: «Lovet være Herren, Seirens Gud, og Kanaan være deres træl!»

Gud gjøre det vidt for Jafet, han skal bo i Sems telter, og Kanaan være deres træl!»

Vi hører ofte at Gud i den gamle tid bare skilte mellom to slags folk jøder og hedninger — Men her fin-

av full hals. De fleste har vært her på stasjonen i kortere eller lengere tid, og de blir så blie når vi kommer. Hele fjeset stråler når jeg sier: Mbote na nge — få fei bala-bala na nge? «Goddag på deg. Jasså, dette er byen din? — Kvinnene kommer og rekker fram hånden, nesten bestandig med en liten på armen.

Ja venner, be at mange sjeler må rives ut av det dype mørke de lever i, og at vi får være midlet Herren bruker.

De beste hilsener til dere alle kjære venner fra Eders utsending

Harriet Johansen.

Brevet er fra august i fjor, men er nettopp sendt oss fra en av misjonsvennene.

Red.

ner vi et tydelig skille mellom folkeslag eller raser — Sems, Kanaan og Jafets etterkommere. Dette skille le kan vi også finne igjen på andre steder i skriften. I Joels profeti kommer det tilsyne, idet det profetiseres: «— ja, endog over trællene over trællkvinnene vil jeg i de dager utgyde min ånd.» At trællene ikke være tvil om.

Om Kams etterkommere kan Noe ikke være tvil om. Vi finner det igjen i Lukas 14, Jesu lignelse over den store nattverd. Her omtales: de innbudne, de som ble ført inn fra byens gater og streder, — og tilsist de som tjeneren fant utenfor byen, på veiene og ved gjerdene.

Om Kams etterkommere har Noe bare en ting å si: De skal være sine brødres trelle.

Over Sems etterkommere fortelles to ting: De skal være Guds folk og Kanaan skal være deres trelle.

Over Jafets etterkommere fortelles tre ting: de skal bo i Sems telt — Gud skal gjøre det vidt for dem — og Kanaan skal være deres trelle.

Hvis vi nå betrakter oppfyllelsen av disse profetier gjennom de 4000 år som har gått siden de ble uttalt finner vi en forunderlig utvikling.

I de første 4—500 år var det ikke noesomhelst tegn på at noen profetier skulle oppfylles. Men da var det Gud uttok en av Sems etterkommere, Abraham, og gjorde hans ætt til sitt utvalgte folk.

Profetien om at Kana'an skulle være deres trelle ble derimot ikke oppfylt enda. Det hadde tvertimot vært en av Kams etterkommere, Nimrod, den veldige jeger, Babels og Ninives grunnlegger, som hadde blitt den første verdenshersker, og så sent som 800 år etter Noa's tid var det Israel som trellet i Kains land.

Først i Josvas tid skjedde det, at Kana'aniterne ble Israels trelle. Dermed var da begge forutsigelsene angående Semiterne oppfylt.

Jafets etterkommere måtte imidlertid fremdeles vente på oppfyllelsen. Ca. 1800 år etter Noa begynte de, gjennom inderne og senere gjennom grekerne og romerne å utvikle seg til å bli herskerfolk, men dette kune ikke sies å være nok til å dekke dem. Både Kams og Sems etterkommere hadde hatt sine tilsvarende storhetsperioder.

Men etter N i oppfyl fra jød skulle b vingård gårder skulle b

Når åpnet e ne, satt ser me kommer bare bl inn.

Kane etiopisk takelse set, som til sitt videre

Dette nede i forplan nen re nes på Kristi

kene å Lilleas Herfra ger m land.

Europa og Eng Da hadde grense staken

mot n Men vi ikke fylte klart.

På komm han h byens bød o han d

veiene til å bli fu bli fu

På Carey komm 4000 skulle vid p spenn dre d

Og fyllel vidt f virkef

Men da Kristus kom — 2300 år etter Noa — gikk en av profetiene i oppfyllelse. Da ble Guds rike tatt fra jødene og gitt til et folk som skulle bære dets frukter. — De onde vingårdsmenn ble jaget ut av sine gårder og andre flyttet inn. — Jafet skulle bo i Sems telter.

Når Peter i huset hos Kornelius åpnet evangeliets dør for hedningene, satte han riktignok ingen grenser mellom Jafets og Kams etterkommere, men historien viser at det bare ble de førstnevnte som flyttet inn.

Kaneiten i Apostlenes gj. 8 — den etiopiske hoffmann — er bare unnatakelsen som bekrefter regelen. Lyset, som han sikkert brakte med seg til sitt heimland, spredte seg aldri videre inn i det mørke fastland.

Dette store lys som tendtes dermed i hedningenes Galilæa og siden forplantet seg videre, tok en helt annen retning. På den tid da Johannes på øyen Patmos mottok Jesu Kristi åpenbaring, var gulllysekene å finne i de sju menigheter i Lilleasia — nordfor Palestina. — Herfra ble lyset stadig flyttet lenger mot nord — gjennom Grekenland, Rom og Spania til Mellom-Europa og derfra siden til Tyskland og England.

Da det tilsist nådde Skandinavia hadde det kommet til den ytterste grense av Jafets land. Gulllysekene kunne nå ikke flyttes lenger mot nord.

Men så kom forandringen. Kan vi ikke nå, med det overblikk de oppfylte profetier alltid gir, se dette klart.

På himmelsiden ser vi tjeneren komme fram for sin herre etter at han hadde ført inn de fattige fra byens gater. «Det er gjort som du bød og der er ennå rom.» Så får han den nye befaling: «Gå ut på veiene og ved gjerdene og nød dem til å komme inn, forat mitt hus kan bli fullt.»

På jordsiden ser vi en William Carey, som roper ut til Jafets etterkommere — disse som hadde et 4000 år gammelt løfte om at Gud skulle gjøre det vidt for dem: «Utvid plassen for ditt telt, og la dem spenne ut teppene til din bolig, hindre det ikke.» (Esaias 54, 2).

Og den gamle profeti gikk i oppfyllelse. Gud gjorde det i sannhet vidt for Jafet. Hele verden ble hans virkefelt. Fra Europa spredtes det

gode budskap i øst, vest og syd. Evangeliet forkyntes for alle folkeslag og skarene samledes inn til den store nattverd.

Samtidig oppfyltes den tredje profeti angående Jafet: Kana'an skal være deres trell.»

Europas nasjoner la så å si hele den øvrige verden under seg, — gjorde Kams etterkommere til sine treller.

Det skal ikke mere historiekunnskap, som enhver norsk gutt eller jente får i skolen, til for å konstatere dette faktum, — det er bare at vi merker oss den betydning det har, at det skjedde som oppfyllelse av en 4000 år gammel forutsigelse.

Med alt dette har hele Noas profeti fått sin oppfyllelse. Det gjenstår intet som må skje før avslutningen kan komme. I det øyeblikk verdensmisjonen og den hvite rases verdensherredømme opphører, Må vi regne med at nådens beholdning og hedningenes tider også er forbi.

Det ville føre for langt å komme inn på de mange tegn som tyder på at det virkelig går mot enden både på verdensmisjonen og på verdensherredømmet, og det finnes vel heller ikke mange kristne som er blinde for disse.

Derimot vil jeg stille et spørsmål til misjonens venner:

Hvilken innflytelse har den senere tids utvikling på misjonens område hatt på oss?

Det blir den enkeltes sak å svare, og svarene blir uten tvil forskjellige, men jeg tror ikke jeg tar feil om jeg sier at stort sett har misjonsinteressens slappet meget av.

Selv må jeg erkjenne at slik har det vært med meg, men en dag, da jeg i stillhet gikk og tenkte på disse ting, ble jeg minnet om disse tre små avsnitt av skriften, som viser hvorledes det virket på Jesus, at den daværende tidsalder nærmet seg avslutningen.

«Og da han så folket ynkedes han inderlig over dem — —. Da sa han til sine disiple: Høsten er stor, men arbeiderne få; be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst.» (Matt. 9, 36—38).

«Løft eders øyne og se markene, de er alt hvite til høsten! Den som høster får lønn — —». (Joh. 4, 35, 36).

«Jeg må gjøre hans gjerninger som har sendt meg, så lenge det er

dag, natten kommer da ingen kan arbeide.» (Joh. 9, 14).

Må Gud i sin nåde gi oss det samme sinn i dag.

Hvis ikke Heren kommer og henter oss først, må det snart bli en ny og siste anledning til å komme i forbindelse med våre misjonærer som er ute, og til å sende ut de som nå venter på å komme ut.

Må vi alle være rustet til å møte de krav som denne siste anledning til å være med i høstarbeidet vil stille til oss.

Erling Syvertsen.

Jeg er så glad.

Mel.: Jeg er så glad at Jesus, fyrsten.

Jeg er så glad at Jesus fødtes, hin julenatt i Betlehem.
Det var for mig han også sendtes
::: fra himlens lyse skjonne hjem. :::

Jeg er så glad at Jesus døde, og syndens store hersker bandt.
Det var for mig min synd og brøde,
::: men han en evig frelse fandt. :::

Jeg er så glad at Jesus opstod, og dødens makt beseiret blev.
Det var min lønn og dom han utstod.
::: Nu er jeg frelst, har evigt liv. :::

Jeg er så glad at Jesus vandret til himlens herlighet igjen.
Jeg ånden fikk — som segl og pantet
::: og arvelodd til samme hjem. :::

Jeg er så glad at Jesus lever og er ved faderens høire hånd.
Han er min bror og stedfortreder.
::: Vi enhet har i samme ånd. :::

Jeg er så glad at Jesus venter og gav mig her et sådant håp.
Og snart så kommer han og henter,
::: og til sin himmel tar mig opp. :::

S.

RELIGIØSE BØKER

i godt utvalg

Ligvord Hanssen

BOKHANDEL PAPIRMANDEL

Åndelig renselse.

I.

Jeg vet ikke hva lærte teologer vil si eller tenke, hvis de nedlater seg til å lese mitt vitnesbyrd. Sannsynligvis vil de vel smile et medlidende smil og betrakte det som et barns forsøk på å gjøre noe den ikke er voksen for. Ja, det får da stå til. Det er allikevel stundom så at man erfarer — ved betraktning av Guds ord — at et bibelord som man har lest kanskje hundre ganger plutselig åpner seg og taler til vår sjel. Alle som har opplevet det, vet at slike øyeblikk tilflyter det sjelen umåtelig åndelige skatter. Man ser ved slike tilfeller klarere en noen gang og fornemmer sterkt og intensivt hvor sant det er som står i Hebr. 4, 12: «For Guds ord er levende og kraftig og skarperne enn noe tveegget sverd, og trenger igjennom. Det skiller mellom sjel og ånd, marg og ben og det dømmer hjertets tanker og råd.

Det var noe slikt jeg opplevde for en tid siden da jeg leste i Høysangen 4. I de 7 første vers har vi en beskrivelse av bruden og det slo meg hvordan hennes munn beskrives i 2. og 3. vers. Verset lyder slik: «Dine tenner er som en hjort av klippede får, som stiger opp av badet der allesammen føder tvillinger og intet iblant dem er uten lam. Dine leper er som en skarlagensnor og din munn er yndig og som et stykke av et granatepletre er din tinning bak ditt slør.»

Det er jo klart at til legemets hygiene hører også munnens pleie. Forsømmer man det blir munnen en smittekilde. Til vår åndelige hygiene hører renheten. Blir den forsoomt besmittes vår tale; for også nå gjelder Jesu vise ord: «Det som går ut av munnen det kommer fra hjertet og dette er det som gjør mennesket urent.» (Mark. 15, 18).

Mange av de kristne bekjennere har intet av den munnens skjønnhet som omtales i det siterte ordet fra Høysangen. Nei, den er uren. Paulus taler om menesker hvis tale eter omkring seg som et kreftsår. Jakob skriver: «Så er tungen et lite lem og taler dog store ord. Se, en liten ild hvor stor skog den setter i brann! Også tungen er en ild; som en verden av urettferdighet står tungen

blant våre lemmer; den smitter hele legemet og setter livsens hjul i brann og settes selv ibrann av Helvede.»

Å, mine lesere, hvor den urene tale har gjort mye ondt. Blant de folk som var utfridd fra Egypt i kraft av påskelammets blod og hadde sett Herrens makt ved Røde havet, var Mirjam med. Hun sang på andre siden av havet: «Lovsyng Herren; for han er høyt opphøyet. Hest og rytter kastet han i havet.» Men hun som hadde vært med på alle disse vidunderlige opplevelser forsømte sin åndelige renselse og hennes tale ble besmittet. Det står nemlig i 2. Moseb. 12, 1 at hun og Aron talte imot Moses for den ætiopiske hustru han hadde tatt. Følgen ble spedalskhet og Israel ble stan- set i 7 dager.

Du mener kanskje å være av dem som skal bli med når Jesus kommer. Godt og vel! Men husk da til din munn må være ren. Har ikke Jesu frelse fått løst deg for en svikefull ånd, blir Jesu komme en besvikelse for deg. Du religiøse løgner, hykler og baktaler må høre: Har ikke forsoningsblodet fått rensede deg og sannhetens ånd fått helliget deg, blir Jesu komme en forferdelig skuffelse for deg. Våkne opp, menneske, av din falske forestilling! Våkne medens det heter idag; for ellers vil du selvbedratt og med sluknet lampe klage utenfor døren i den evige natten.

II.

Når brudens tenner beskrives lignede de med får som kommer opp fra badet. De er nyklippet og rene. Det er ikke lokker av lang gammel ull. Nei, de er nyklippet. Hvordan er det med deg? Er du nyklippet i ånden? Eller går du omkring med lang ull? I den lange ullen vil allslags utøy bo. Jeg får til tider besøk av mennesker som har lang ull med utøy i. Det er uhyggelige besøk. Det er gamle uoppgjorte saker som har lagt egg og formeret seg i uhyggelig grad. Når de åpner sin munn og begynner å tale så kommer alle disse gamle kryp fram fra sine skjulesteder og presenterer seg. Enten er det predikantene som ikke har vært riktig eller så er det eldstebrø-

drene, forsamlingen eller noe medlem som har trampet vedkommende på tærne og glømt å be om forlatelse. Omkring denne innbilte urene kretser deres tanke uten opphør. Så skal den stakkars predikanten — ifølge deres mening — gjøre sin plikt og samle opp alle de forskjellige utøy og basiller og holde dem fram for nesene på dem som har vært årsak til deres tilblivelse. Å, tre- foldig fy!

Kommer disse mennesker, med lang ull, på et møte for de ingen- ting; for de tenker bare på disse kryp som de bærer med seg. Hvor ofte får man ikke se disse mennesker sitte ansendt i benken og forsøke å innbilde seg at de er åndelige og har det vondt. Lykkes det predikanten å røre deres skabbete sjeler med sin preken er det jo utrolig. Da får han, som lønn, se noen tårer blinke på deres kinner. Ikke er det angerens tårer, sindsforandrings eller sonderknuselsens tårer. Nei! Det er mange år siden de forlot det stadium. De gråter av medlidenhet med seg selv og av glede over at prekenen var en slik fulltreffer på den, som ifølge deres oppfatning, er årsaken til deres lidelser.

Jeg var et sted og vitnet om Herren. Da spurte jeg søster Greta, som alltid ba til Gud, hvor Jøns Jubelstrøm holdt til nå; ja jeg hadde hverken set eller hørt noe til ham på lenge.

«Å,» sa søsteren «han har sat seg heime.» Det var ikke mere åndelig innhold i «Jubelstrøm»s jubel enn at han ble helt fornermet på grunn av en ting som hadde forekommet i virksomheten. Og når alt kom til alt så var det bare en misforståelse. — Tenk at mannen, som skal være Guds billede her på jorden, kan sitte og furte og bli en slik ufornuftig stakkar at han kan «henge seg opp» i en liten misforståelse.

Så går disse mennesker i sin innbilte åndelighet og taler om at Jesus skal komme tilbake og hente dem til seg. Jeg er ikke noen motstander til talen om at Jesus kommer igjen. Nei, Gud være lov, det er denne sannhet som lik en polarstjerne lyser i natten. Men jeg er overbevist om at hans tilkommende skal bli en forferdelig besvikelse for alle som ikke er rede.

Vi må se til at all gammel ull blir klipt i tide. Vi har det dyrebare or-

(Forts. side 80).

På

Da undret å gi et ste reiser med glede ning.

Det var bror fra O vinteren v kulde. De jeg for for Storgaten voll hadde «Håpet.»

Den avdø dende i de dem borte met til sid samles i lo kalet den milien Ole stad). Bl

Jesus var re ham fri det samme Gud være bort til f nærheten

Edv. Røise og ble fast ren hente boliger.

vi over fj voll. Eng en gullgru det navne

Det var fram. Fa herberge

signe dem Møter og ne hatt d men. Så

milien ble Gj. 28, 15 og hadde gjestfrihe

re familie evangelium år våre fa med med

bibelske 24, 13). hos Herre

I påske Gullverke ter i en le hos Herre

Det glade hytte på tid, som e

På reise med evangeliet i 1903.

Da undertegnede er blitt oppfordret å gi et kort resymé om de første reiser med evangeliet, vil jeg med glede etterkomme denne anmodning.

Det var i julen 1903, da jeg og en bror fra Oslo reiste til Eidsvoll. Den vinteren var det meget snø og sterk kulde. De frie vennene i Eidsvoll så jeg for første gang 1900 i lokalet i Storgaten 26 i Oslo. Vennene i Eidsvoll hadde et pent lokale som het: «Håpet.» En velsignet venneflokk. Den avdøde Karl Olsrud var den ledende i de dager. Nå er mange av dem borte, men nye krefter er kommet til siden den tid, som fremdeles samles i lokalet. Vi var ikke på lokalet den gang, da turen stod til familien Ole Bjørnstuen (ved Haverstad). Broderen var sjuk, men da Jesus var med oss, ba vi ham gjøre ham frisk, og det gjorde han, med det samme. Han er likedan i dag — Gud være takk! Så reiste vi lenger bort til familien Edv. Røisestuen i nærheten av Minde stasjon. Br. Edv. Røisestuen var en frigjort sjel, og ble fast i denne frihet inntil Herren hentet ham heim til de salige boliger. (Apenb. 2, 10). Så reiste vi over fjellet til Gullverket i Eidsvoll. Engelskmennene hadde drevet en gullgruve der i fjellet. Derfor fikk det navnet Gullverket.

Det var sent på kvelden da vi kom fram. Familien O. Solberg ga oss herberge med all velvillighet. Gud signe dem derfor. (Matt. 10, 40—42). Møter og herberge har vi under årene hatt der og alltid vært velkomne. Så besøkte vi Millidalen. Familien ble glade da vi kom — (Ap. Gj. 28, 15). De elsket broderskapet, og hadde ikke glømt eller mistet gjestfriheten (Hebr. 13). Denne kjære familie elsket også et fulltonende evangelium. Der hadde vi i mange år våre faste møter. Far og mor var med med liv og sjel, og ble fast i den bibelske frihet inntil enden. (Matt. 24, 13). Nå er de begge to heime hos Herren.

I påsken 1904 reiste vi atter til Gullverket og hadde en rekke møter i en lengere tid. Sjeler er heime hos Herren som var med i de dager. Det glade budskap lød fra hytte til hytte på Gullverket. En underbar tid, som ei kan tolkes i ord. 1 1906

hadde vi arrangert et stormøte med dåp. Vi ba Erik Andersen fra Oslo å bli med, som han med glede gjorde og døpte de kjære søsken. (Ap.gj. 2, 41).

Mange av dem er heime hos Herren. Dette var den første dåpshandling og stevne i Gullverket. En salig dag — solskinn utvendig og innvendig. (Matt. 4, 2). Vi har hatt dåpshandlinger der flere ganger siden. Nå er det 38 år siden første gang vi kom til Gullverket. Vårt hjerte slår varmt for de oppriktige som er igjen. Gud vil bevare eder i den bibelske frihet. (Gal. 5, 1, 13, Jak. 1, 25, Joh. 8, 36). Guds kjærlighet var stor blant oss. Vi gråt av glede når vi var samlet om Ordet og bønner. Gud være evig takk. Dette er Guds barns første tegn.

Se Joh. 3, 14, Joh. 13, 34—35, Gal. 5, 22.

Har du disse tegn — — —?

Disse bibelsprog ble praktisert av de frigjorte sjeler i de dager, og vi jublet over at disse vers var blitt sjelens opplevelse. (Joh. 8, 36).

Mange erkjente at vennene hadde vært med Jesus. (Ap.gj. 4, 13, Es. 61, 9).

Meget folk, unge og gamle, møtte fram og fylte plassene, og Guds herlighet hvilte i oss og over oss. (Joh. 17, 22—26). Partiånden med sine merkelapper hadde ikke fått innpass iblant oss i de dager. Vi var alle små. Ingen stor, større, størst. — Enhver hadde nok med Jesus alene. (Matt. 17, 8), og vi strålte av glede. (Salm. 34, 6—9). Alle Guds barn har en husholdning. Ef. 1, 10). Et brød — bare et brød —! (1. Kor. 10, 17, Joh. 6, 48—56). Vi hadde et bord med marvfulle retter — med vin og melk i overflod. (Salm. 36, 9—10, Es. 25, 6, Jerem. 15, 16, Joel 2, 26—27, Joh. 6, 48 m. m.)

Vi hadde et hvilested — (Matt. 11, 28), Es. 11, 10, Joh. 17, 22—26). Vi hadde det himmelske sertifikat — (Rom. 8, 16). Ved Guds nåde var vi kommet til (Hebr. 12, 17). Vi tilhørte, da som nå, den medutvalgte menighet — (1. Pet. 5, 13).

Der er alle et. (Joh. 17, 22). Vi lærte folket da som nå, at de hellige har et tegn, som viser hvem de tilhører. Vi praktiserer framdeles

Ap.gj. 17, 11 og Jos. 1, 8, Salm. 1, 2 og Kol. 2, 6 og Gal. 5, 16.

Guds nåde var stor over oss. Ordet formante oss å bli faste, urokkelig i Kristi frihet (Joh. 8, 36, Gal. 5, 1, Kol. 2, 6). Hans salvede ord er ånd og liv.

Vi heiste det bibelske flag hvor vi kom. De helliges nasjonaltegn på jorden er: Blodet og korset —! 2. Mosb. 12, 13, 22, 23, Matt. 10, 38, kap. 16, 24.

Herren fylte sjelen, så det strømmet over — — —! Er du med — — — Hjertene var satt i brann av Jesus. (Luk. 24, 32, Rom. 5, 5, Ap.gj. 13, 52). Da disse bibelvers er blitt hjertets opplevelse, har du opplevet dåpen i den Hellig-And. Gud være takk, vi kjenner ilden brenner dypt i vår ånd i dette øyeblikk.

Ilden skal ikke slukkes. (3. Mos. 6, 5—6, kap. 9, 24).

Hvorledes er det med deg min kjære venn —? Har du din første kjærlighet nå. Eter du og mettes nå som du gjorde fra begynnelsen. Du husker det — se Apenb. 2, 2—5 og Salm. 102, 5.

Ja, mange i de siste tider har glømt å ete sitt brød og er blitt som et «ormstukket tre.» (Salm. 102, 5, Job. 13, 28).

Stakkels sjeler som ikke ble stille hos Jesus. Du skulle ha holdt fast ved den formaning ordet ga. Deri var liv og seier. (Kol. 2, 6, Gal. 5, 1).

Skynd deg ut fra parti-gjerdet, ti innenfor dette pigtrådgerde vil sjelen aldri oppnå den bibelske frihet. (Vi har 42 års erfaring på dette). Sønderriv deres bånd — (Salm. 2, 2): Ryst deres merkelapp av deg, gjør deg løs fra halsbåndene — —! (Es. 52, 1—2), kom igjen til din ro. (Salm. 116).

Da jeg tenker på den første tid og nå, er det stor forskjell — ikke sant? De hensovede søsken i Gullverket skal vi ved Guds nåde meget snart møte. (Apenb. 1, 7).

Etter samværet i Gullverket 1903, stod turen til Mo, N. Odalen. Broderen med gittaren og jeg med fiolin. Det ble en marsj på mange timer i snø til knærne, over skog og dal til vi nådde en sjø på en mil lang. Da vi ikke var kjent i farvannet, la vi oss på den blanke is og skrev hvem vi var o. s. v. Langt borte på sjøen oppdaget vi en mann. Vi ropte til ham og vinket. Mannen kunne jo ha blitt rent redd for oss, men da han kom nær oss, fikk han se gita-

Den tro som Jesus favner.

ren, og fikk andre tanker. Vi opplyste ham, at vi kom fra Gullverket i Eidsvoll og skulle til Mo i N. Odalen, og var aldeles ukjent, nå var natten over oss. — Han viste oss da retningen over sjøen og vi fortsatte å gå den glatte isen til vi kom over. Siden var det lang vei igjen — og vi havnet tilslutt høyt opp under en ås.

Der lå en liten gammel hytte. Det var ved 12-tiden om natten. Der ble disse to pilgrimer mottatt med glede; for Jesus var der. Han var en stadig gjest i heimen. Jeg hadde et par tynne sko som hadde tatt strøpehelene istykker og gikk slik i den dype snø og sterke kulde og med et tyndt klæde under hatten, som beskyttelse for ørene. Ord kan ikke tolke det hele. — — —

Herren bevarte hele mitt legeme fra den sterke kulde og fra fiendens snarer: Han vannet oss hvert øyeblikk. (Es. 27, 3), ga oss vederkvegende drikke av livskilden. Se Salm. 36, 9—10 og 19, 8 og 66, 12).

Vi kunne da som nå synge sangen nr. 28 i «Schiboleth». Lovet være min Gud og Frelser.

Har ingen plass eller tid å referere fra Mo, men Guds velsignelse nød vi sammen med Guds elskelige barn på stedet. Familien i heimen der vi bodde og flere av vennene er heime hos Herren. Minnene der og i Gullverket kan ikke glømmes. Alt er tegnet hos Gud.

Med Guds nåde skal jeg møte mine kjære igjen. Jesus er nær. Vær alltid beredt — — —! (Luk. 12, 35—40). En kjær hilsen til vennene i Gullverket. (1. Kor. 16, 24).

O. Karlsen.

En dreiersvenn som i sine yngre dager hadde vært en temmelig vilter ungdom, kom heim igjen som et nytt menneske etter å ha vært i arbeid på forskjellige steder. «Du er blitt et hengehode nå,» spottet kameratene. Han svarte: «Etterat jeg er blitt en kristen, behøver jeg sannelig ikke å henge med hodet. For jeg har over meg en nådig Gud og frelser, som jeg trøstig kan se opp til. Dere derimot — dere bør henge med hodet, hvis dere ikke omvender dere.»

Det var ikke alene kvinnen fra «Sidons land» som fikk lov å høre og oppleve: «Din tro er stor, deg skje som du vil.» Nei, Jesus er alltid den samme. Den som virkelig stoler på Gud og tror hans løfter blir aldri beskjemmet.

Da jeg første gang talte med Siri eller «gamle Siri» som hun ofte ble kalt, hadde hun vært enke i mange år.

Hun eide en liten gård stor nok til å fø to kuer og noen griser. Med den lille inntekt gården ga var hun kommet fram i livet etter mannens død.

Siri hadde ikke gått mye i skole i sin ungdom, så hun kunne ikke regnes blant verdens lærde og vise; men hun hadde dog lært det største et menneske kan lære i dette liv; hun hadde lært å kjenne Gud. Hun stolte helt på Guds løfter i alle ting og hun ble aldri beskjemmet.

En av hennes naboer, en meget gudfryktig mann, sa til meg en gang da hennes navn ble nevnt: «Siri er hverken lærd eller av de mest begavede her i bygda; men du kan tro at hun har beskjemmet min vantro mange ganger med sin enfoldige og sterke tro. Det skjer som hun tror.»

At dette var sant opplevde jeg da jeg for noen år siden virket i den bygd hvor hun bodde. En dag var jeg sammen med noen andre venner på besøk hos henne. Vi ble enige om å be til Gud sammen før vi fra hennes heim tok til møtet den kveld. «Hør nå,» sa Siri, «la oss be Gud vekke og frelse en synder i kveld. Der er så lenge siden jeg så noen her i bygda bøye seg for Gud.»

Det var vinter og det var mye snø, så det var vanskelig å komme til Misjonshuset uten å bruke ski. Tross sin høye alder og dårlige helbred spente Siri sine ski på føttene og kom til møte kveld etter kveld, også den kveld. Hun satte seg gjerne på en benk nær ved talerstolen. Der satt hun med follede hender og med øynene uavbrudt stirrende på tælleren som om hun ville hjelpe ham med å finne de rette og beste ord for sitt budskap. Når salmen etter talen ble sunget reiste Siri seg som regel og gikk. Hun måtte ut å finne sine ski og komme heim innen det ble altfor sent. Men den kveld gikk

hun bare til døren i lokalet og satte seg til hele møtet var over.

Under ettermøtet den kvelden var der en ung mann som ga sitt hjerte til Gud.

Dagen etter spurte jeg Siri hvorfor hun mot sedvane ble tilbake til hele møtet var ferdig.

«Jeg ville se hvem der kom,» svarte hun.

«Hvem der kom?»

«Husker du ikke hva jeg ba om?»

«Jo, det husker jeg.»

«Ja, du vet at Jesus har sagt at alt det vi ber om i hans navn, det skal vi få?»

«Ja!»

«Ja!»

«Derfor var det, jeg ble til hele møtet var ferdig. Jeg tenkte: «Hvem mon det blir her i bygda som kommer i kveld?»

Jeg så på henne uten å kunne si et ord. Her hadde jeg møtt en tro som kunne flytte berg.

«Jeg ville se hvem der kom.» Det er troens levende språk. Og i lyset av troens seierssikre språk blir alle våre ord og tilvante kristelige talemåter bare lydende malm og klokkeklang, som ringer dommedag inn over våre hjerters vantro. Vi får en tilstoppet munn.

Men under den lukkede munn vil der alltid åpne seg et sønderknust hjerte som sukkende og stammende roper: «Herre, forøk oss i troen.»

Men det var ikke bare i de åndelige ting at Siris tro regnet med Gud. Hun visste at han som kunne «stormen binde og lede bølgen blå», han var mektig og villig til å hjelpe i alle ting.

Jeg vil her gjengi et par av hennes opplevelser, sådan som hun selv har fortalt meg dem.

En dag fikk hun besøk av Sigbjørn Modalsli og noen andre troende venner som var på gjennomreise til en annen bygd der i soknet. De var 8 ialt. Da de var kommet inn og hadde satt seg ned, sa Modalsli: «Har du litt mat til oss idag, Siri? Vi har gått en lang vei og er sultne.»

«Ja, mat skal I få om I tar til takke med det jeg har,» svarte jeg; men hadde virkelig ikke så mye mat i huset så der kunne bli nok til et

par men
et lite st
skiver o
Men da
bordet,
vet god
sultne, d
den ma
sign du
nok.»

Jeg sy
på bord
å be så
så lite r
og ba d
Jesu na
«Hvor
mat?»

«Ja h
takket
hen til
«Gud v
maten,

Men d
ne jeg
øyne, f
bake, s
seg me
farvel
og pris
uverdige
glede å
ville se
hytte.

Den
enn tor

Hun
det gik
den, vi
ville kj
langte.

Så er
der en
henne
sin går
telle vi

«Hve
gård d
«Sju
Da ha

flere
«Jeg k
vi nok

Nest
noen k
«He
sa har
skrive

«Ne
sju tu
«Ja,
Det er
«A,

par mennesker. En liten smule smør, et lite stykke flekk, et par små brødskeer og noen sur melk, det var alt. Men da jeg så bar maten fram på bordet, ba jeg til Gud og sa: «Du vet gode Gud, at dine venner er sultne, og du vet også at dette er all den mat jeg har i mitt hus. Velsign du disse få matbiter, så det er nok.»

Jeg syntes selv da jeg satte maten på bordet, at det var en stor skam å se så mange menn til bords med så lite mat. Men jeg stolte på Gud og ba dem så sette seg til bords i Jesu navn.

«Hvordan gikk det så, fikk de nok mat?»

«Ja hør nå: Da de hadde spist og takket Gud for maten, kom Modalsli hen til meg, tok meg i hånden og sa: «Gud velsigne deg, Siri! Takk for maten, nå er vi blitt mette alle!»

Men da jeg så hen på bordet, kunne jeg nesten ikke tro mine egne øyne, for der var enda mye mat tilbake, selv om 8 menn hadde spist seg mette. Da vennene hadde sagt farvel og var gått, måtte jeg takke og prise den gode Gud, som ga meg uverdige, arme stakkell den store glede å mette hans kjære venner som ville se innom til meg i den fattige hytte.

Den slags takk og pris er mere enn tomme ord.

Hun fortalte meg også at hun, da det gikk ned ad bakke med helbredden, ville selge sin gård, men ingen ville kjøpe den for den pris hun forlangte.

Så en dag for et par år siden kom der en fin fremmed mann inn til henne og spurte om hun vil selge sin gård. Nå lar jeg Siri selv fortelle videre:

«Hvor mye forlanger du for din gård da?»

«Sju tusen kroner,» svarte jeg. Da han så hadde spurt meg ut om flere ting, reiste han seg og sa: «Jeg kommer igjen imorgen, så skal vi nok bli enige om handelen.»

Neste dag kom han igjen, tok noen papirer fram og la på bordet.

«Her har jeg kjøpekontrakten,» sa han. — «Kan vi bli enige om å skrive 10,000 kroner for gården?»

«Nei De har nok hørt feil, det var sju tusen jeg ville ha.»

«Ja, men gården er den pris verd. Det er en billig pris til vårt bruk.»

«A, du kjære gode Gud,» sa jeg,

vil du gi meg tre tusen mere enn jeg bad om!» Jeg ba ham unnskyldte meg. Men du kan da tenke at jeg måtte takke Gud som ga meg så stor en gave på en gang.

Men det var ikke alt. Da prisen var avgjort, sa mannen til meg: «Nå vil vi føye til i kjøpekontrakten, at dersom vi ikke behøver å rive dette hus ned for å få passende grunn til det hus vi bygger, så skal du ha rett til å bo her i ditt gamle hus, så lenge du lever. Men dersom vi river dette hus ned så skal du få et pent rom og kjøkken i det nye hus vi bygger, hvor du kan bo gratis, så lenge du lever.»

Men da kunne jeg umulig tie stille. Jeg ropte høyt: «Nei, det er mye for mye, kjære Gud. En gave på tre tusen og deretter sørger du for at jeg skal få fritt hus så lenge jeg lever.» — Jeg glømt mannen som satt ved bordet, jeg lo og gråt og takket Gud det beste jeg hadde lært.»

Sådan var gamle Siris enfoldige og sterke tro. Jeg må minnes det gamle ord fra den gamle bok: «De så hen til ham og deres åsyn rødmet aldri av skam.»

Den tro som Jesus favner,
og hjertet renske kan,
den tro hvormed man havner
i himlens frydeland.
Den tro er sterk og må
all verden undertrede,
i sorg og i glede
sin prøve kunne stå.

O, Herre, forøk oss troen!

«Norsk Jernbanemisjon».

På pilgrims- vandring.

St. Hansaften hadde forsamlingene i Misjonshuset og «Salen», Fredrikstad, utflukt til den gamle fylkesskolen ved Skjeberg stasjon. Fra Sarpsborg kom mange folk og fra Fredrikstad også en god del. Vi hadde to møter, et ute kl. 6 og et inne kl. 9. Mange folk fra stedet var møtt fram og det var en god stund.

O. Karlsen, Godtvald Gundersen, Rolf Antonsen, Arvid Bustgård, John Bustgård m. fl. deltok med vitnesbyrd. Strengemusikken fra Sarpsborg og Fredrikstad og Mina og Mary Kingsrød sang.

Det var godt vær og riktig godt

samvær. Flere ufrelste var synlig påvirket. Budskap i tunger og tyding fikk vi også.

Møtene i Misjonshuset går sin gang og tross sommer og utfart er det en flokk som samles. Tirsdag 1. juli hadde vi et godt besøk og åpent misjonsmøte hos br. og str. Johansen på Hafslundsøy. Det var en «sky» av vitner. Gamle og unge vitnet og prisste Gud. Vi hørte dem også tale i tunger og høylytt prise Gud.

Lørdag 5. juli hadde vi et ualminnelig godt menighetsmøte. Denne gang var det intet som knirket. Etter møtet hadde vi brødsbrytelse.

Det er intet som styrker en menighet slik som når det indre forhold er godt. Menighetsmøtene er livsnerven i virksomheten og burde alltid ha en stor plass og alle burde delta i dem, hvis de på noen måte kan. Det er ikke kjedelige diskusjoner og tørre forhandlinger når ånden får virke fritt. Det er menighetens samlingsmøte hvor de i fellesskap kan samtale om de praktiske og åndelige ting som angår forsamlingen.

Hvis hver deltaker går inn for å gjøre sitt til at det blir godt så blir det også godt. Vi får det som vi selv vil i dette tilfelle også. Det må ikke bli som en br. hadde sagt på et sted, at det skulle ikke bli fred så lenge han var med. Hvis man er i den ånd så blir jo ikke møtene gode, hverken menighetsmøter eller andre møter.

Der hvor de aldri har menighetsmøter mister de en hel del velsignelse og det er en mangel i virksomheten. Det kan være slike forhold i forsamlingen at det istedenfor oppbyggelse blir trette møter, men hvis ikke forsamlingen kan få slutt på slike forhold vil den aldri bli hva Gud vil denskal bli. Gud hjelp oss alle til å forstå alvoret i dette. Guds forsamling er et sted hvor svake sjeler skal bli trøstet, uskikkelige tuktet og formanet. Der hvor ikke menigheten for vekse i nåde, kjærlighet og tro der går det den andre veien. Det blir ugreie, splid og uorden. Vi selv er ansvarlig for hvordan det blir i forsamlingen.

Gud hjelpe oss til å være til nytte og ikke til skade.

Vi bestemte oss for å ha stevne søndag 10. august. Om vi lever og Gud vil.

G. I.

Åndelig renselse.

(Forts. fra side 76.)

det, som er skarpere enn noe tveegget sverd. La dette ord gå iredde med deg selv, min bror og søster. Ja, må det få domme bort alt som er til hinder for oss, så all gamell kommer bort og vi blir som nyklippede får, herlig frelste og preget av himmelens glede. Da forsvinner det sure og bitre. Vi blir da levende mennesker enten vi er innefor eller utenfor møtelokalet.

III.

Det var ikke bare den korte ullen som var et særmerke for disse får. Det står også om dem at de kom opp av badet. Taler ikke det om rensning og fornyelse? Jo, visst. Gud være takk, at det fins et bad som er åpent for oss alle. Et bad hvor man ikke renser bort legemets urenheter, men hvor sjuke sjeler blir befridd fra syndens skabb. Å, under over alle under! Det badet ble åpent da Jesu hjerte brast i døden. Til dette velsignede bad har millioner sjeler vandret under årenes løp. Og — under over under — en dag fant også jeg veien dit!

Men det er ikke nok med at vi har vært der en eller to ganger. Vi må stadig leve i dette frelsens bad. Lever vi der så blir vår munn ren. Da ligner leppene et «rosenrødt snøre» (svensk oversettelse). Det er ikke noe blodløst eller farveløst. Nei, det er liv, helt igjennom liv! Halleluja! Vi behøver da ikke å gå tilbake til fortiden for å finne en åndelig opplevelse. Nei, vi erfarer at den er ny i dag. Å, hvor velsignet at det finnes en frelse som ikke kjenner til alderdomssvakhet. Det synger og syder i hele mitt vesen når jeg tenker på at frelsen er evig ny. Den er like ny idag som da jeg opplevet den første gang. Åndens dåp er ny og bibelordet er nytt. Nåden er like ny og Guds barmhjertighet likeså. Derfor synger jeg med Frykmann:

«Nu är jag nöjd och gläder,
Nu kan jag andas ut.

Nu bor jag hos min fader,
Nu är trældohstid är slut.

Min trældohstid är slut.
Se'n han mig lärde känna,

Sitt eviga förbund,

I ordet, den klippefasta grund.»

Det sies om disse får som kommer opp av badet at ingen av dem

er ufruktbare. Ja, det står allesammen har tvillinger. En slik overveldende frelse som bruden opplevet virket slik at det ble åndelig fruktbarhet. Det ble tvillinger. Min bror og søster vi blir — hvis vi lever i frelsens rikdom — åndelig fruktbare. Vi får andre med oss på veien; for det er klart at en slik åndelig friskhet, livslyst og glede smitter på andre. Se til min venn at du kommer inn i denne herlige frelse. Du som hittil har jespert og sovet på møtene og mellom møtene med en påtatt åndelig mine og talt om at alt er så stengt i ånden: Skynd deg ned i fornyelsens bad. Der blir du våken, levende og salig. Snart kommer Jesus igjen. Må vi derfor se til at vi eier brudens kjennemerke.

Carl Forsberg
i «Evangellii Härold».

Fra feltet.

Kjære broder i nådens Gud.

Takk for siste samvær!

Er for tiden i Båkerød, 7—8 kilometer nord for Kornsjø. Reiste heimefra 5. juli.

Det er ikke greit å samle folk i disse dager — særlig her ved grensen. Sverige ligger like ved siden av. Her har jeg i mange år ferdes.

Hadde mitt siste møte her i går kveld. Det var lett å tale Guds ord. Da møte er bestemt for meg på Kornsjø i morgen reiser jeg dit, og blir der over den 13. Siden er det bestemt møte ved Prestebakke og ved Guds nåde reiser jeg dit den 15. og videre om Herren vil.

Søndag 6. juli var det stevne i lokalet ved Paulsbo. Det deltok mange talere og utmerket sang og musikk. Svendberg og frue, Esther Fransson, Virås, O. K. m. fl. talte. Herren var nær.

Nå begynner slåttene utover bygdene og da blir de fleste hindret i å gå på møter ukedagene så lenge den varer. Det er en oppreven tid på mange områder overalt.

Dette var bare en liten «telegramhilsen» så du ser jeg er ved beste velgående. En kolossal varme hver dag. Søndag regnet det ved Kornsjø.

Hilsen fra din i Ham blivende. 5. Moseb. 8, 7—10; 2. Pet. 1, 4.

O. Karlsen.

Arnt Andersen fra Mandal har virket en tid her til stor velsignelse blant de frie venner. Det har vært møter de fleste dager i uken og enda det er sol og sommer, ferie og utflukter har møtene vært ganske bra besøkt. Gud har vært meget tilstede. Lovet være hans navn! Ordet er blitt stadfestet med de medfølgende tegn. Det har vært budskap i tunger og tyding og mange har søkt en større fylde av Guds ånd. Ja, den som berder får. Gud gir uten å bebreide og skal fylle all vår trang i herlighet i Jesus Kristus. Flere er blitt salvet på bibelsk vis, og den store læge har fjernet sjukdommene. Han skal ha æren for alt i tid og evighet. Han har den samme makt som da han ropte: «Lasarus kom her ut!» Han har den samme makt over sjukdom og død. Den makt ga han også de tolv da han sendte dem ut. De skule si at Himmelens rike var kommet nær. «Helbred sjuke, oppvekk døde, rens spedalske, driv ut onde ånder.» (Matt. 10, 8).

Denne makt gir han til alle tider dem som han sender ut, bare de blir iført kraft og tar imot i tro. Gud være lov! Han har makt til å oppfylle alle sine løfter «om blott du vil tro, så skal du få se. Han aldri sitt løfte vil sviike.»

Store ting har Herren gjort og vi er glade.

Må Gud rikelig velsigne alle sine utsendte vitner med stor kraft og nåde. Kongens ærind har hast!

J. B.

De hårde vinder.

Gud være takket for de hårde vinder! De har blest mangan en liten skute heim, som ellers ville ha seilt ut i undergangen.

Gud være takket for lidelsen! Den har vært Kristi hyrdehund, som har hentet mangt et får heim, som ellers ville ha forvillet seg helt inn i ullenens gap. Lovet være Herren for ilden! Den har brent slaggene ut.

Lovet være Gud for filen! Den har skaffet rusten bort.

Nye vitner til Nord-Norge.

Trygve Lie.

Br. Trygve Lie har vært freist i flere år, helt fra barneårene visstnok. Han står tilsluttet forsamlingen i «Salen», Østre Fredrikstad, og har vært til stor velsignelse med sine vitnesbyrd og gode ferd. Som musikkleder har han utført et godt arbeid i menigheten, og når forsamlingen idag har en slik prektig musikkflokk har han, ved Guds nåde, fått være den bærende kraft til dette.

Nå virker han i Rossfjord sammen med br. Didrik T. Sollie og også der har han fått som oppgave å arbeide med musikken.

Med sine friske vitnesbyrd har han også vært til velsignelse.

Husk ham i bønn og med midler. Pengebeløp kan sendes til «Salen», Fredrikstad Ø.

Arnt Andersen.

Br. Arnt Andersen er begynt å reise om for å besøke vennene her sydpå før han drar nordover. Han har blitt til velsignelse hvor han kommer. Fra menigheten han står tilsluttet har han det beste skuddsmål og har i mange år vært aktivt med i møtene og menighetsarbeidet. Nord-Norge trenger vitner nå og når Gud har kalt ham dit vil han også ordne alt for ham. Br. Andersen sluttet sitt arbeid i forretningen hvor han har vært i mange år og reiste ut i tillit til Guds løfter. Han vil ikke bli skuffet.

Husk ham i bønn!

Vi har ikke fått oppgitt noen kasserer for ham, men midler kan sendes: Forstander Trygve Gundersen, Mandal.

Trofaste arbeidere i vingården.

Hedvig og Berger N. Johnsen, Argentina.

Fotografiet er tatt 9. febr. iår.

I brev fra misjonær Berger N. Johnsen, Argentina, forteller han om gode møter og at de innfødte kristne vokser i nåde og tro. De har hatt sine vanskeligheter, men Herren har vært trofast og hjulpet igjennom alt.

Han er en av de eldste frie misjonærer og har arbeidet i Argentina i ca. 30 år. De første år i store vanskeligheter og med liten framgang. Tross sjukdom og økonomiske vanskeligheter stod han trofast på sin plass og Herren grep inn i sin tid.

For noen år siden fikk han være redskapet Gud brukte til en av de største evangeliske vekkelser som noen gang er gått over Nord-Argentina. Hundrevis av indianere ble frelst, døpte i vann og fylte med den Hellig-And.

Store skarer søker nå til møtene og det er åpent for evangeliet der.

Bed for ham!

Midler kan sendes til: G. Iversen, Postboks 52, Sarpsborg.

Håper det snart blir anledning å få sendt ut midler til misjonærene nå.

Leve på erfaringer.

Jeg vet at det er noen som forsøker å leve på erfaringer. Hva de har følt i dag, hva de følte i går, — dette er deres sorgelige trøst. Sådanne må komme til å sulte ihjel. Hva er vel i beste fall våre erfaringer når vi skal leve av dem? Og i verste fall, bor ikke de som lever bare av følelsen, i et salt land som ikke er befolket? Jeg er viss på at dersom jeg lever ved følelsen, kunne jeg i den ene stund få meg til å tro at jeg var landsatt på himmelens strand, mens jeg en time etter likeså gjerne kunne tro at jeg svevet i selve helvedes gap.

Våre følelser er uberegnelige som vinden. Den som lever ved følelser, er lik en sjemann som ute på havet forsøker å fare opp til himmelen,

men straks farer ned i dypet; han har intet fast å stå på. Vi må si om om den mann som lever på følelsen, hva der står om Ruben: «Du bruser over som vannet; du skal ikke ha fortrinnet.»

«Din menneskelige erfaring,» sa en vis filosof, «likner lyset akterut på et skip; det opplyser bare den vei vi har tilbakelagt.»

Spurgeon.

Full overgivelse.

«Om jeg skulle beskrive mitt liv måtte jeg vise eder hvorledes en kvinne med ganske alminnelige evner er blit ledet av Gud at forunderlige og uforklarlige veier for å utrette i hans tjeneste, hva han selv har virket i henne. Om jeg kunne fortelle eder alt, ville I se hvorledes

Gud har virket alt, og jeg selv intet. Jeg har arbeidet hårdt, meget hårdt, og det er det hele, og jeg har aldri holdt noe tilbake i min overgivelse til Gud.»

Florence Nightingale.

Erkjennelse = bekjennelse.

Meningen av de oven anførte ord er meget betydningsfulle. Det er to store hovedfaktorer i Gudslivet, betingelser for at vi kan oppleve og bevares i Guds nåde. Aldri har noen fått oppleve denne uten hjertets oppriktige erkjennelse av sin sanne uverdighet innfor Guds ansikt. Sangeren har det klart for seg når han synger:

«Hva Kristi forsoning for dagen har brakt, og hvad han for verden har gjort. Ble sannhet i meg, ved erkjennelsens makt, og jeg all min håpløshet bort.»

Den Hellig-And har gjennom bibelen gitt oss så uendelig mange «kjerneord» når det gjelder Gud; ord som forteller hva Han er. Blant disse finnes et i Peters brev, hvor det heter: «All nådens Gud.» Hvor dyrebart, det fryder vårt hjerte, å la denne vidunderlige tanke få plass hos oss, idet vi dveler ved dette ords underbare virkelighet. Tenk «All nådens Gud.» Ikke bare litt nåde.

Intet mål, ingen bestemt grense, så det om nåden skulle hete: Hit så ikke lenger. Nei, her er ingen bunn. Guds nåde i Kristus Jesus er overmektig og så fri, så uforskyldt som luften vi innånder.

Vidunderlige Gud! Hvem kan fatte din kjærlighets sødme, din nådes uutgrunnelige rikdom.

Men hvorfor er den så lite synlig og åpenbaret blant oss?

Svaret lyder tungt og faller som en klam hånd over oss:

For lite «erkjennelse og «bekjennelse.» Sikkert har vel de fleste blant oss så megen erkjennelse i seg at man vil medgi, at en hel del ting burde være, og skulle være annerledes. Det er så megen synd iblant oss. Baktalelse, sladder, misunnelse, avinsjuke, pengekjærlighet, kiv, partier, tvedrakt og meget mer. At dette ikke er rett, se den sak må vi være enige om. Og alt slik bør vi kjempe imot med all vår kraft i Jesu navn.

Hvis vi ikke vil kjempe mot all synd, så når vi aldri himlen. La dette stå helt klart for deg.

Nå er det ikke nok med en allmen erkjennelse av at stillingen er ytterst dårlig, for i de fleste tilfeller å skyldte på «de andre.» Det er ikke vanskelig å ha en grundig erkjennelse når det gjelder de andre. Forresten det er ingen erkjennelse, det

er nærmest å dømme de andre. Og så lenge det er bare «de andre» som er «syndebukkene» og har skylden, så står du selv som det største hinder for Guds nådes åpenbarelse i forsamlingen. Du er blitt egenrettferdig, du har mistet ditt hjertes erkjennelse, du er et direkte hinder. Gud kan ikke, hvor gjerne han vil, ifølge åndens lover, velsigne deg. Ti åndens lov er slik: «Den ydmyge gir Gud nåde.»

Du hindrer Guds nådestrøm i ditt eget liv og i andres for derved at du blir velsignet blir andre velsignet gjennom deg.

Din dømmesjuke, ditt sladder og din kritikk vil føre deg lenger og lenger bort fra Gud. Veien til kil-den er, hvor tung den enn må være å gå:

Erkjennelsens og bekjennelsens vei. Hva du ellers gjør vil det aldri føre fram. Du kan gå på møte, på bønnemøte, du kan vitne, preke og be. Du kan delta i Herrens bord, du kan ofre til Guds sak og ellers gjøre barmhjertighetsgjerninger, det hjelper ingen ting. Nåden kan ikke kjøpes, nåden er fri, den er uforskyldt. Halleluja!

Hva vil Gud? Hva lengter han etter? Jo, hans attrå er: At du erkjenner ditt livs dårlighet og forsikringen til slike finnes i Salme 51, 19. «Et sønderbrudt og sønderknust hjerte vil du o, Gud, ikke forakte.»

Lev ikke under en stengt himmel, når nådens mektige strømmer flyter. Få fjernet din smerte og uro ved blodets rensende makt, ved erkjennelse og bekjennelse fornyes med Gud din pakt.

En ting bør påpekes. Man kan eie erkjennelse uten bekjennelse, og bekjennelse uten erkjennelse. Det siste er verst, og rett og slett hykleri. I enkelte tilfeller har personers urett blitt åpenbart og en nødtvungen bekjennelse med munnen har framkommet, uten at hjertets erkjennelse har vært tilstede.

Slike har aldri fått hverken nåde eller oppreisning.

Så finnes det dem som med hjertet erkjenner sine feil; men som ikke greier å bekjenne, slike vil nok Herren hjelpe, slik at det ved en given anledning blir en bekjennelse også.

Josef Ruud.

Vi må elske.

For noen år siden kom en mann til meg midt under et møte i Oslo og ba om hjelp til nattelosji. Han var ikke helt edru, og derfor hadde jeg ikke lyst til uten videre å gi ham den slant han ba om. Jeg syntes det var mer fornuftig å følge ham og selv betale hans mat og nattelosji. Derfor ba jeg ham vente til møtet var slutt.

Han gjorde det, og da jeg var ferdig med samtalen med dem som var edru, gikk jeg bort og slo meg ned ved siden av den litt påseilte mannen. Han fortalte at han hele sommeren og høsten hadde bodd i en barhytte oppe på Holmenkollen, men da regnet og kulden satte inn, ble det for kaldt og glissent i hytten. Hans frakk og dress var et syn. Og jeg tror det var sant det han sa. Tross alt dette var mitt hjerte uberørt under en god del av vår samtale. Jeg lyttet og svarte kaldt og mekanisk, og da jeg forsøkte å tale med ham om hans synd og hans sjel, var det hele den rene yrkesmessighet. Og mannen var selvfølgelig helt uberørt.

Så ble jeg stille og begynte å tenke. Jeg begynte å tenke på at det like gjerne kunne ha vært meg som bodde i en barhytte på Holmenkollen og en grårusket høstkveld tigget et bedre stillet menneske om et stykke brød og en varm seng. Den fillete fakken kunne like gjerne ha hengt på mine skuldre som på hans, og mitt kinn kunne vært like smussig og ubarbert som mannens ved min side.

Etterat den tanke lynsnart streifet meg, begynte jeg å be stille for meg selv — uten en gang å røre leppene. Jeg ba om å få så meget av Guds kjærlighet i mitt fattige hjerte at jeg kunne føle noe for den stakkars mannen på min venstre side. Og akkurat da hendte noe forunderlig: I samme øyeblikk jeg tok imot svaret på min bønn og kjente Guds kjærlighets rene strøm i mitt hjerte, dryppet en stor tåre ned fra mannens øyne. Den traff min hånd, og den brente som ild. Den brente ikke bare på min hånd, men den brente i mitt hjerte. Og jeg forstod på en ny måte at skulle det lykkes meg å vinne mine medmennesker for Gud, måtte jeg elske dem.

Frank Mangs.

Ette
og sør
graven
ster.

Det
at Jes
men nå
«Han
stande

Når
disiplin
løs tale
hva pr

Når
regn- o
vil allt
hende,»

I Lu
blant d
tuasjon
hveran
hendt.»

gende.
Alt var
mørkt,
ling nå

derbare
sammen
kom Je
dret sa

Jesus
«Mätte
er skre

Senes
geistret
«Bre

han tal
skriften
Også

ger. M
mens v
heim ti

Dog
vandret
følge, i
gror gl

Hva
og sør

Han
mørke
ne. Ve

rer og
profete
kjærlig
gynte a

aldri m
Jesus

Når Jesus kommer nær til.

Etter Jesu død finner vi tvilende og sørgende disipler. Kvinnene ved graven søker etter sin frelser og mesters.

Det var ennå ikke klart for dem, at Jesus allerede var oppstanden, men når de fikk høre englenes ord: «Han er ikke her, men han er oppstanden.» Da kom de hans ord ihu.»

Når de forteller dette til de andre disiplene, så synes deres ord å være løs tale. «Senhjertede til å tro alt hva profetene har talt.»

*

Når håpet er brustet og det er regn- og skyfulle dager i ens liv, da vil alltid: «Hvorfor skulle dette hende,» melde seg.

I Luk. 24 finner vi to disipler blant de andre som var i denne situasjon. «— — — og de talte med hverandre om alt dette som var hendt.» Tvilende, engstende og sørgende. De syns ikke å ha fotfeste. Alt var gått istykker for dem. Trist, mørkt, håpløst. Slik var deres stilling nå. — Men så hendte det underbare. «— — — Mens de talte sammen og spurte hverandre, da kom Jesus selv nær til dem og vandret sammen med dem.

Jesus henviser dem til skriftene. «Måtte ikke alt dette oppfylles som er skrevet . . .»

Senere hen kunne disiplene begeistret utbryte:

«Brendte ikke vårt hjerte i oss da han talte til oss på veien og opplot skriftene for oss . . .»

Også vi har våre prøvelser og sorger. Mange «hvorfor» melder seg mens vi er på vandring, på heimvei, heim til vårt himmelske heim.

Dog er det godt å vite at Jesus vandrer sammen med oss. Og i hans følge, i hans selskap, i hans fotspor gror gleden. Halleluja!

*

Hva talte så Jesus til de tvilende og sørgende disipler?

Han talte ord som forjaget tvilens mørke skyer, og tendte håpets stjerner. Vel var ordene strenge. «I dårer og senhjertede til å tro alt det profeten har talt.» Dog, han som er kjærligheten og visdommen, begynte aldri en samtale feil og sluttet aldri med å be om unnskylding.

Jesus talte alltid ord i rette tid.

Ord som løftet sorgen av de mange bedrøvede. Ord som ga den trette pilgrim nytt livsmot.

«Herren gir den trette kraft, og den som ingen krefter har stor styrke.»

Jesu samtale med disiplene var vidunderlig.

Det var som den mørke natt forsvinner for den lyse dag.

Og stunden da de satt tilbords da? — Overveldende. Ubeskrivelig.

«. . . Da tok han et brød, brøt det og velsignet det og ga det til disiplene, da — ble deres øyne åpne og de kjente ham.

Var det tidligere tvil, mørke og sorg i deres hjerter, så ble nå dobbelt oppfylt av glede og håp.

Lykkelig det menneske som kan utbryte med disiplene:

«Ham som Moses har skrevet om i loven, og likeså profetene, ham har vi funnet: Jesus — — —».

«For ditt blikk, kjære Gud, alle skygger må fly.

Ti i Kristus mitt gamle forgikk.

Men en skapning, et liv med en herlighet ny, bryter frem for mitt undrende blikk.»

Rolf Westlie.

Evig vårtid.

Er det noen vårtid i våre liv? Knoppene springer ut på markene, men når åpner vår sjels knopper seg? Kjærligheten er forsvunnet fra gatene, underklassen forsømmes, og egenkjærlighet, begjærighet og voldshandlinger fortærer det menneskelige kjød som ulver.

Når, o når skal blomstene åpne seg i menneskehetens ørken?

Hvor dumt og narraktig det er å forsøke å høste kjærlighetens frukter uten først å ha sådd sæden!

Også i år savnet vi blomstene i livets hage. La oss plante og dyrke den samvirkende kjærlighets ånd! Da vil sikkert den dag komme da det blir blomster i livets vår, og våren skal ikke forsvinne, for mens vi bøyer oss dypt ned over denne gamle kloden vår, skal vi plante korsets sæd og vanne den med våre tårer.

Kagawa.

DAGEN - -

Ofte jeg tenker i mitt sinn:

når vil dagen gry?

Den som skal bringe i himlen mig inn

løfte min sjel på ny.

Er du ennu langt borte —

du som slekter har ventet?

Når skal de skyer sorte — spredes og Bruden bli hentet?

Alle som før har ventet dig,

til hvile har gått.

Mon min tid skal oppleve dig —?

Løftet vi jo har fått.

Å herlige dag som hjem mig bringe skal

var du dog oprunden.

Kan hende jeg snart er i himlens hall,

min Gud — led mig til den stunden.

Sigurd Johansen.

„Jeg har rast mot kristendommen“.

Den danske professor, dr. H. L. Westergård har i et foredrag om «Hvorfor jeg tror på Jesus Kristus» bl. a. uttalt: «Ingen har rast voldsomme mot kristendommen enn jeg; ingen har som jeg ønsket å velte alle kirker over ende. Men jeg holdt bokstavelig talt på å sulte åndelig ihjel. Og da sa jeg: Jeg vil stå opp og gå til min Far!

Jeg tror på skyld og brøde. Og derfor tror jeg på Kristus. Jeg kjente min forferdelige avmakt og følte at jeg trengte til en Frelser. Det er den simple sannhet.

Dette er ikke lærd filosofi. Kristendommen er personlig liv og erfaring, og kan ikke rett forklares.

Jesus er den eneste som kan hjelpe menneskene til fred og til en livs-anskuelse som kan holde i livet og i døden.»

Vårt hjerte skal ikke bare være et sted for besøk, hvor Herren kommer av og til, men en bolig, hvor han har sin faste heim.

Dorotea Trudel.

Kvitteringer.

Innkomet til Dagmar Jacobsens underhold 1/1—30/6—41.

Forsaml. Knoffsgt. 6, Dr.	kr.	90.27
Str. misjon, Knoffsgt. 6., Dram.	»	156.75
Forsaml. Asheim, Hurum	»	70.00
Venner på Lierstranden	»	100.00
Forsaml. Karmel, Svelvik	»	80.00

Tilsammen kr. 497.02
Kassabeholdning » 663.47

Kr. 1,160.49

Hvorfor takkes hjerteligst.
Hilsen 2. Kor. 9, 8.

H. Hermansen.
N. Danvik pr. Drammen.

Signe Pedersen og Inga Johansen, Peking,
i første halvår 1941.

A. T.	kr.	50.00
B. Hansen, Lillestrøm	»	30.00
En søster	»	35.00
G. N., Trondheim	»	35.00
Menigheten i Skotselv v/ Alfr. Lie	»	125.00
Hans O, Berge, Lunde	»	10.00

En søster	»	30.00
Anne Karlsen, Neverdal	»	10.00
En søster	»	30.00
Menigh. i Skotselv v/ Alfr. Lie	»	40.00

hvorfor herved kvitteres og takkes.
Det ser ut til at det ennå vil vare en tid, før der blir anledning til å sende remisse til misjonærene. Be for saken, kjære venner. Gløm ikke misjonærene i eders bønner til Gud og heller ikke med eders offer.
Med broderlig hilsen

T. H. Wessel,
kasserer.

ISAK KRISTIANSEN

Kunst, foto, rammer

Misjonshuset, Sarpsborg.

Søndag 10. august stevne. Møter kl. 10,30 og 5. Fellesmøte i Kulås kl. 4.

Helmer Moger, A. Bustgård, G. Iversen m. fl. taler.

Mat og kopp medtas. Melk og mineralvann fåes kjøpt.

Velkommen!

Arvid Mathisen

Glengset - Sarpsborg

Telefon 1197

Alt i grønnsaker og blomster

Kransebinderi

Musikkforeningen

BRØDRENE

Skippergaten 45, Kristiansand S.

Telefon 2168

Eget stemme- og rep.verksted

Piano- og orgelstemmer

Sverre A. Øhrn

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplysning og betalinger skjer til ovennevnte adresse. Abonnemtet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg

JØRGEN STRAY

KRISTIANSAND S.

Statsautorisert eiendomsmegler

Anbringer penger mot pant i fast eiendom

Representant for forsikringsselskapet

„VESTA”

Kontor Skippergaten 47. Telefoner 2222 og 2726

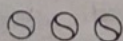
Privat Kirkegaten 2 d. Telefon 3334

Stray Trevarefabrik

Pr. Kristiansand S.

Innehaver E. Tobiasen

Telefon 6572

Leverer innredningsarbeider,
dører, vinduer